

og det er virkelig ogsaa det, det kommer an paa. Det vil være det høie Thing vitterligt, at Sagen dreier sig hovedsagelig om det Spørgsmaal — ikke om man skal gjenbevilge de Summer, der engang ere bevilgede, men derimod, om det er rigtigt at gjenbevilge de alt engang anviste, men ikke i Finantsaaret til Udbetaling kommende Summer, om man altsaa bør skjæle imellem to Classer, af hvilke den ene omfatter de Summer, som alt ere forbrugte, forsaavidt Arbeidet er præsteret for dem, og som tillige ere anviste af Regjeringen, og den anden derimod dem, med hvilke det Sidste ikke er Tilfælde.

Nu kunde man mod hvad den ærede Rigsdagsmand sagde anføre mange andre Grunde; man kunde stille sig paa forskjellige Standpunkter; man kunde saaledes sige, hvad den ærede Rigsdagsmand skal have ondt ved at modbevise, at naar Regjeringen har anvist Penge, saa har den med denne Anviisnings Udfærdigelse egentlig gjort det, som bør kaldes at betale; thi at Beløbet siden efter bliver udbetalt af Regjeringens Kasse, er en tilfældig Omstændighed. Dersom vi nemlig havde samme Indretning her som andre Steder, at Staten benytter en Banquier eller en Bank til Udbetaling, kommer det jo slet ikke Staten ved, om en Mand, der har erholdt sin Anviisning Dagen førend den 31te Marts, beholder den i sin Bomme og først hæver Pengene 2, 3 Dage efter, eller f. Ex. 2den eller 3die April. Og jeg vil spørge, naar en Mand har faaet en Anviisning paa 1000 Rd. den 31te Marts og ikke hæver Pengene, men siger: jeg vil vente dermed, hvilket vistnok maa anses for hans utvivlsomme Ret — skal da dette Beløb gjenbevilges af den bevilgende Myndighed? Jeg vil ganske simpelt stille mig paa Folkethingets Standpunkt og henvende det Spørgsmaal til det høie Thing, om det finder det rigtigt at stille en saadan Forordning, idet man vil have, at der skal gjenbevilges et allerede anvist Beløb? — Og hvad vil et anvist Beløb sige? Det vil sige en Regning, som skal udbetales for Arbeide, hvis Udførelse er bevilget ved Finantsloven og som er fuldendt i Marts Løb, og som, inden Regnskabsaaret er fuldendt, er efterseet af Staten, og hvorfor Staten har givet vedkommende Mand

et Papir, hvorpaa der staaer, at han kan gaae hen og hente sine Penge derfor. Nu vil jeg spørge, hvad betyder det, at Rigsdagen bevilger? Ja, skulle vi begynde at anvende den Tankegang paa Finantsloven, som man vil have at vi skulle anvende paa den foreliggende Tillægsbevilling, da vilde det vistnok see galt ud med de Theorier, der ere opstillede af den ærede Rigsdagsmand for Holbet Aants 2den Valgfreds (Tscherning); thi da vil man have os til at gjenbevilge Noget, som vi kun kunne bevilge og ikke nægte. Det kalder jeg at spille en Farce. Man siger: Vi skulle gjenbevilge de og de Summer; det vil altsaa sige: Vi skulle undersøge, hvad der er i dem, og naar vi komme til det Resultat, at de ikke skulle bevilges, saa skulle vi nægte dem. Naar nu den ærede Rigsdagsmand er nødt til at svare: „Nei, saaledes er det ikke at forstaae, vi kunne ikke nægte dem, men kun bevilge dem“, saa svarer jeg: „Saa er det en Farce, og hvad skal det bethyde? Hvorfor kunne vi ikke nægte dem? Fordi de ikke alene allerede engang ere bevilgede, men tillige udbetalte af Staten, og hvad have vi da videre dermed at gjøre? Nu vil den ærede Rigsdagsmand sige: „Vi kunne alligevel ikke lade være med at gjenbevilge“, og jeg har hørt den ærede Rigsdagsmand svare ved en anden Leilighed: „Naar vi nægte Gjenbevillingen, saa kommer Ministeren til at betale“. Men hvor staaer det skrevet, at en Minister skal betale en Sum, som Staten har anvendt? Ja, siger den ærede Rigsdagsmand, Ministeren kan have udviist Skjødsløshed ved ikke at have faaet det Arbeide, der skal udføres, udført i sin Heelhed og fuldendt i rette Tid, og derfor maa han straffes. Men hvilket Resultat vilde der ikke fremkomme, hvis en Minister skulde straffes, naar han havde gjort sig skyldig i noget Saadant, og hvor er den Lov, som siger dette; hvorledes kan man overhovedet fornuftigvis tænke sig noget Saadant. Man kunde derved komme til det Resultat, at en Minister, der havde gjort sig skyldig i den største Skjødsløshed, kunde komme til at betale en saa ubetydelig Sum som 20—30 Rd.; thi saadanne Summer findes der ikke saa af, hvorimod den, der havde gjort sig skyldig i en langt ringere Grad, kunde komme til at betale 20—30,000 Rd. Og